

i hvilken Retning, over for hvem den skal kunne bruges? I øvrigt vil jeg her til Slutgentage, at evnede vi at præstere et effektivt Forsvar af Neutraliteten, var det den sikreste Vej til at blive inddraget i krigerske Konflikter, og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har jo i saa Henseende og med Rette henvist til Belgien, men han har rigtignok en anden Opfattelse af det formaalstjenlige end jeg.

Det gælder da om hurtigst muligt at blive dette Blændværk kvit og se Sandheden i Øjnene, og det gør vi ved at afskaffe den tvungne Militærtjeneste og forvort Vedkommende at virkeliggøre Afrustningstanken, saaledes at vi af Militærvæsen kun beholder, hvad der behøves til Varetagelse af Politi- og Bevogtningsopgaver til Lands og paa Søen.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Da der er indtegnet saa mange Talere, at der ikke vil være nogen Udsigt til at tilendebringe Behandlingen af det foreliggende Lovforslag i et senere Møde i Dag, vil der ikke blive afholdt Aftenmøde.

Folketingets næste Møde holdes i Morgen, Onsdag den 19. ds., Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Første Behandling af:

Forslag til Lov om Valutaforanstaltninger.

Mødet hævet Kl. 4.

29de Møde.

Onsdag den 19. November Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Valutaforanstaltninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2893).

Sagen sattes til Forhandling.

Trier: Ordet Valuta, som atter i Dag skal diskuteres, har indtil 1914 været et Ord, som var ganske ukendt for den store, brede Befolkning og kun kendt af Børsens Folk, af dem, der driver Handel med Udlandet, og af nogle Nationaløkonomer, der har moret sig med Valutakursernes Teori. Desværre er det blevet anderledes siden den Tid. Nu er det et Spørgsmaal, der beskæftiger hele den store Befolkning, og naar jeg nu ved Aabningen af Forhandlingerne herom udtaler Ønsket om, at den store, brede Befolkning i Fremtiden vil lade være hver Dag at diskutere og *at maatte* diskutere Valutaspørgsmaalet, fordi det berører deres vitale Interesser, gør jeg det i fuld Overensstemmelse med Statsministeren, der ønsker, at nu skal vi se at faa Ro om dette Spørgsmaal, selv om der af de forskellige politiske Partier maa ydes Ofre derfor.

Den Enighed, som udtaltes i Valutaraadet, hvis Betænkning og Udtalelser jo er Basis for dette Lovforslag, har været Genstand for megen Spøg og Munterhed i Pressen. Man har sagt: Ja, hvad er det nu for en Art Enighed, der foreligger her? de er jo alle sammen saa uenige, som det vel er muligt for Mennesker at være, og dog er der opnaaet Enighed; hvordan gaar det til? Jo, Forholdet er det, at Valutaraadet er sammensat af en Snes Mennesker, der hver især har sine særlige Interesser; der er deri repræsenteret Debitorer, og der er repræsenteret Kreditorer; Debitorer, som er interesserede i at slippe saa nemt som muligt fra deres Gæld, og Kreditorer, der er interesserede i at faa tilbagebetalt en saa god Krone som muligt; der er repræsenteret forskellige Arter af Erhverv, der er repræsenteret de Erhverv, hvis Debitorer ikke er saa særlig stærkt interesserede i, hvordan man ordner Valutaforholdet i det lange Løb, fordi der for dem kun er Tale om kortere Kreditter — jeg tænker paa Handelsstanden —, og der er repræsenteret de Erhverv, som har at gøre med de lange Laan, de faste Laan, og som er stærkt interesserede i, at de ikke faar et Laan nu, hvis Kronen kun er 65 Ø. værd, men som de om 20—30—40 Aar maaske skal tilbagebetale med Kroner, hvis Værdi er 100 Ø. Naar der er saa mange modstridende Interesser, er det kun naturligt, at der maa være Uenighed; og naar man alligevel er naaet til Enighed, synes jeg, det er saare beundringsværdigt. Men man maa ogsaa være klar over, at det, man er naaet